

**QÜESTIONEN EL FUTUR
DEL SOCIALISME
CATALÀ**

Jaume Oliveras i
Costa

Escriptor

De set en set

Josep Maria
Casasús

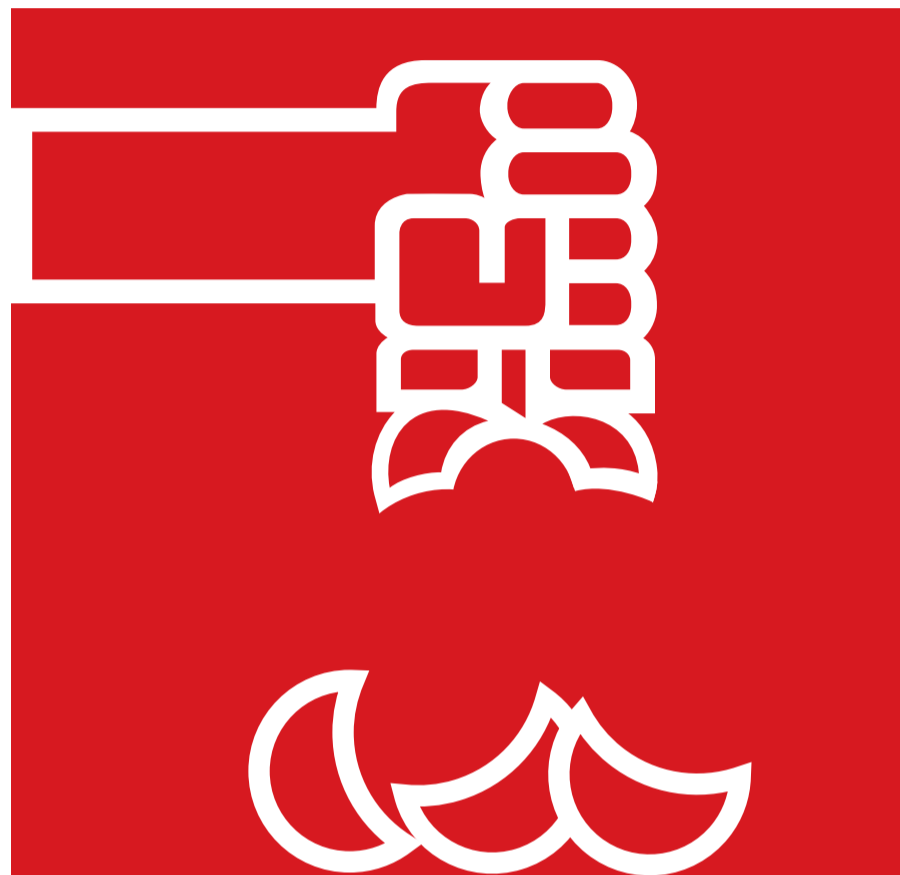
Males praxis

Sobre el paper, la pràctica d'eixamplar la confecció de les llistes electorals fora de les fronteres dels aparells dels partits és una bona idea, ja que democratitza les candidatures i apunta el regust de llistes obertes. No és nou, quan Iniciativa fa anys experimenta amb el tema de primàries, si bé limitades a militants i simpatitzants, i altres partits també han fet provatures. Fins al novembre del 2010 els socialistes barcelonins portaren a primàries el duel Hereu-Tura, amb força ressò als mitjans. La nova pràctica era engrescadora i apuntava a un llarg recorregut.

FOREN ELS SOCIALISTES FRANCESOS que aprofundiren amb encert en la proposta d'una consulta oberta per elegir el candidat a la presidència de l'Estat, per les eleccions del 2012, i convocaren les "primàries ciutadanes de França", un procés obert a quaranta-quatre milions de francesos, que, pagant un euro, només havien de registrar-se en unes llistes i signar una adhesió als valors de l'esquerra. L'octubre del 2011 s'obriren les urnes socialistes i quasi tres milions d'electors acudiren a depositar-hi el vot. La victòria de François Hollande serví, de retruc, per augmentar-ne la popularitat, i el maig de l'any següent la cursa electoral el portà a la presidència de la República.

EMMIRALLAT EN LA IDEA FRANCESA, el PSC-PSOE s'avingué a copiar la idea, que podia posar en pràctica en l'elecció dels seus candidats municipals, segurs de l'èxit de la fórmula i perseguint trencar la deriva negativa de la formació. Adoptaren la normativa francesa –amb ajustos que han causat conflictes en algunes poblacions– i es disposaren a convertir Barcelona en exemple de bones pràctiques democràtiques i de partit progressista i receptiu a la ciutadania. Tot llest per fer un pas endavant, però s'ha de reconèixer que aquests no són bons temps per al partit socialista.

A BARCELONA CIUTAT, sobre un cens electoral d'1.400.000 persones majors de quinze anys (edat fixada per la normativa socialista) i 134.084 votants del PSC-PSOE en les darreres municipals, els sis precandidats aconseguiren 10.500 avals. Fora d'això, uns 10.000 associats (3.000 militants i 7.000 simpatitzants) donaven

N. VAN DEN BERG

un gruix suficient per preveure una bona participació en el procés. Els mitjans de comunicació també s'apuntaren a la festa, i més quan alguns crítics semblaven prendre força per dificultar les aspiracions oficialistes. Aviat els responsables de la consulta fixaren la xifra de 12.000 participants com a llinar mínim per a l'èxit.

QUAN TOT VA MALAMENT només s'evidencia que les coses poden anar pitjor, i el procés de primàries socialistes ha airejat les pitjors pràctiques de la manipulació política, fins a fer exclamar a Carme Sanmiquel, presidenta de l'autoritat electoral,

El que volia ser el tret de recuperació del PSC-PSOE s'ha convertit en una nova pedra en el camí

que "havia observat situacions que no li van agradar gens" i fins va detectar "males pràctiques" en el procés electoral, quan veié la processó de pakistanesos acudint a votar sense saber a qui ni per què. Un cert tuf de compravenda de vots es respirava a l'ambient. A part d'això, no s'aconseguí atraure els electors esperats, quan votaren 7.415 persones en la primera volta (1.421 militants, 797 simpatitzants i 5.197 sense afiliació) i 5.524 en la segona (1.217 militants, 641 simpatitzants i 3.666 sense afiliació), xifres inferiors als mateixos avals dels candidats. Finalment, és sabut, guanyà el candidat beneït per la direcció.

EL QUE VOLIA SER EL TRET de recuperació del PSC-PSOE s'ha convertit en una nova pedra en el camí i tot indica que la crisi del socialisme català encara no ha tocat fons. La mala praxi, acceptada de bona o mala gana, qüestiona, una vegada més, el futur del desorientat socialisme català, que no sap trobar un discurs engrescador.

Repte català

La Catalunya moderna sempre ha estat el motor dels avenços experimentats a Espanya. Ho fou quan després de la mort de Franco s'engegà el procés de la transició cap a un nou marc polític democratitzador. Queda constatat en el llibre *El desafiament català (Un relat internacional de la Transició)*, de Jaume Guillaumet, catedràtic de Periodisme a la Pompeu Fabra. Ha treballat al capdavant d'un equip que investigà què deia la premsa estrangera d'aquells anys: Ruth Rodríguez-Martínez ho féu a França; Francesc Salgado, a Itàlia; Marcel Mauri, als Estats Units; el mateix Guillaumet, al Regne Unit. Christopher Tulloch analitzà els corresponents. Són més de tres-cents textos els que han estat tractats en aquesta obra cabdal de la historiografia positivista contemporània en el nostre país. L'escola catalana d'història de la premsa que lidera Guillaumet ha comprovat com ens veien des de fora. Però també irradia cap enfora. Aquesta setmana s'ha defensat a la Universitat de Sevilla una tesi doctoral de Jezabel Martínez Fàbregas que compara com la premsa del règim que moria amb Franco entomava els canvis que se succeïren del 1975 al 1978. D'aquests treballs acadèmics es dedueix que, a parer dels periodistes forans, Catalunya era a finals dels anys setanta, amb una esquerra responsable i majoritària, el banc de proves dels canvis que s'operaven a Espanya, però també a França o a Itàlia, posem per cas, on l'eurocomunisme de Marchais i de Belinguer s'acostava a les portes del poder. Els grans diaris del món enviaren a examinar la realitat catalana i espanyola d'aquells anys als professionals més bregats en els esdeveniments transcendentals de l'època. Era un repte que feia de Catalunya una realitat sobre la qual la premsa d'arreu aplicava el focus de la intensitat interpretativa. Un repte semblant a aquell ara torna a ser actual. És un doble repte: el d'assolir el ple reconeixement com a nació; i el de contribuir a la transformació de l'Estat espanyol. La plenitud nacional catalana pot ésser –o hauria d'ésser– el revulsiu de la regeneració democràtica espanyola.

EN SÍSF

Jordi Soler

